

Sygn. akt II PK 221/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa L. C.
przeciwko N. Spółce z o.o. z siedzibą w L.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 25 kwietnia 2013 r., sygn. akt VII Pa [...], VII Pz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z 25 kwietnia 2013 r. Zarzucono naruszenie: art. 52 § 1 pkt 1 k.p., art. 232 k.p.c.,
art. 233 § 1 k.p.c.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano
na „ujawnienie w niniejszej sprawie potrzeby nowej wykładni przepisu art. 52 § 1
pkt 1 k.p. dotyczącego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy
pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych
obowiązków pracowniczych z uwagi na pojawiające się poważne wątpliwości, co do
zakresu obowiązywania przepisu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawiera argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Ustawodawca przyznał sądom orzekającym w sprawach pracowniczych pewien margines swobody w przypadku orzekania w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Przepis posługuje się klauzulami generalnymi – „ciężkie naruszenie” oraz „podstawowy obowiązek”. Również o istnieniu winy pracownika wnioskuje się na podstawie całokształtu okoliczności związanych z jego zachowaniem. (SN w wyroku z 19 sierpnia 1999 r., I PKN 188/99, OSNAPiUS 2000 nr 22, poz. 818).

Już powyższe potwierdza, że przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym kompetencja Sądu Najwyższego do badania w postępowaniu kasacyjnym oceny Sądu II instancji dotyczącej przyczyny zwolnienia dyscyplinarnego jest ograniczona. Podobnie stwierdził SN z postanowieniu z 5 listopada 2008 r., III SK 22/08, niepubl., podnosząc, że potrzeba wykładni przepisów prawnych jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) nie może być rozumiana jako dążenie do zastąpienia ogólnych klauzul (zwrotów niedookreślonych) przez opis sytuacji wyczerpujących te klauzule.

W tym kontekście można dodatkowo wskazać na prawidłowe stwierdzenie Sądu Okręgowego z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku, że „w niniejszej sprawie odmowa przez powoda wykonania polecenia wydanego przez

przełożonego D. K. dotyczącego maszynowego i umycia kuchni Szpitala na rzecz którego pozwana Spółka świadczyła usługi sprzątania, w świetle treści protokołu Sanepidu była rażącym naruszeniem podstawowych obowiązków pracowniczych popełnionym z winy umyślnej a co najmniej z rażącego niedbalstwa”.

Niezależnie od powyższego, skarga kasacyjna miała inne braki. Przyjmuje się, że odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, czego w istocie nie uczyniono (postanowienia SN z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231, 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112).

Należało więc odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]